

Til Sandhedens Laug i Ærensborg

(Med håb om, at nogen i Sandhedens Laug snart indser, at jeg har fortjent en statue. Eller i det mindste tørre sokker.)

Det er nu fire dage siden mit første brev, og jeg har desværre ikke bedre nyt.

Tværtimod. Situationen herude er dybt bekymrende, og jeg skriver dette fra bunden af en kold teltdug og en gryende erkendelse af, at jeg måske – mod min vilje – har fået en rigtig opgave.

Da jeg ankom, var der allerede sorg i orkeklanens lejr. Deres leder – hvis navn jeg næppe kan udtale om mit liv så afhang af det – var død.

Ingen vil sige hvordan. Ikke direkte. Men jeg har hørt nok hvisken og mumlen til at forstå, at det ikke var nogen naturlig død.

De taler om dårlige varsler. Dårlige ånder. En forbandelse, måske. Én jæger påstod, at høvdingens skygge begyndte at bevæge sig, efter han var død. Jeg håber, han løj. For min nattesøvn skyld.

Høvdingens søn, Turok, har nu taget magten. Ikke gennem kamp, som det ellers er skik og brug. Ikke gennem åndernes velsignelse. Normalt dyster disse væsner i kamp på styrke og duelighed, og selvom det er primitivt, så plejer det at samle klanen under hvad der ellers kunne have været en svær og sorgfuld tid. Men ikke denne gang. Turok har ikke vundet nogen plads, men taget den.

Simpelthen ved at være den største, højlydte og mest bredskuldrede person i nærheden, men også fordi klanens kriger og jægere ligger syge og sultende.

Han har opildnet de unge og jægerne til at tro, at traditionerne er gamle kæder, og at hungeren skal overvindes med handling. Mere præcist: med jagt. På de såkaldte "mærkede dyr". Hvad de er, ved jeg ikke. Men hver gang emnet nævnes, bliver stemningen i lejren som før torden – tung og dyster. .

Shamanen – en gammel og snu skikkelse, hvis visdom jeg respekterer og klamrer mig til som et reb i storm – advarer mod Turoks kurs. Han siger, at kun klanens sande leder må lede jagten, og at ånderne er meget utilfredse. Jeg tror ham. Mest fordi jeg ikke har lyst til at finde ud af, hvad der sker, hvis han har ret og ingen lytter.

Men alt dette er kun én gren i det væltede træ.

Folk forsvinder herude. Rygter om at rejsende, eventyrer, og ja selv handelsfolk forsvinder sporløst. Og ingen i klanen ved hvorfor – eller måske vil de bare ikke sige det.

Jeg har endnu ikke selv besøgt "Den Sidste Dråbe", den lokale kro, men den bliver ofte nævnt i samme åndedrag som sætninger som "forsvandt sporløst" og "blev aldrig set igen". Ikke just det man ønsker at høre om en kro, man havde forestillet sig at tage en velfortjent lur i.

Skovene, der omgiver sletten, er dog meget værre. Jeg har hørt stemmer, hvor ingen går. Set bevægelser uden kroppe. Folk taler om genfærd. Ånder. Nogle nævnte, at jorden her blev forgiftet for længe siden – og at noget nu er vågnet igen. Når jeg forsøger at sove, vågner jeg og føler at noget er i teltet.

Jeg fortæller mig selv at det må være mangel på Kamille te, min aktive fantasi eller Shamanens forsøg på stuvning. Det hjælper ikke, og søvn er svært.

Og så er der kampene.

Jeg har overhørt flere orker tale om, at de har set grupper slås i skovene – i stilhed, i mørke. Ikke røverbander. Soldater. Eller kultister. Måske begge dele. Navnet "Lochkarn" er blevet nævnt. Der foregår noget organiseret – men skjult. En hemmelig konflikt. Og de trækker længere og længere ind i området, som rovdyr, der har fået færtten af et svækket bytte.

Alt i alt: dette sted er på randen. Klanen sulter. Ånderne mumler. Mørket rører på sig. Og jeg, Edwin E. Lund – en mand trænet i brevskrivning og selskabs kultur, ikke overlevelse og åndemaneri – er lige midt i det.

Hvis nogen læser dette, så lyt til mine ord. Noget er galt. Noget er ved at falde fra hinanden. Og når det sker, så vælter det ikke kun her – det vælter udad.

Brevskriver i ødemarken, ufrivillig orke-gæst, og muligvis den næste, der forsvinder

Edwin E. Lund

– Sendt ud som skriver. Forbliver i live af stædighed.